

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DONUM

ET FERTUR NOVUM ALFARIA

QUI FRUMENTUM

XIX. ÉVF. 1918. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

FLOHABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VENE PANIS FLORUM.

TARTALOM: *Dr. Hirschler József*: Ha a könny az Isten oltárára hull... — *Csányi E. Medárd*: Per Mariam ad Jesum. — *Fodor István*: Vágyak. — *Wéber Pál*: Lisieuxi Teréz Nővér. — *Br. Vay Dénesné*: Egy boldogító reggel. — *Reviczky Aladár*: A budapesti kisegítő kápolnák kérdéséhez. — *Eőry János*: Patakýék. — — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ egyes példány	—35
„ „ teljes évf utolsó	4.—
„ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	1.—
„ felvételi füzet	—06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ aluminiumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Öröömöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Öröömöm imakönyv bőrkötés,	
„ „ „ bőrk. aranyv.	7.—
„ „ „ „ vör. vág.	6.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—50
„ gyermekeknek szalaggal	—60
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—70
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	—04
„ „ „ 100 db	3.—

Egyetlen keresztény család asztaláról se hiányozhatik Reiner Irma könyve. Címe: Szent Zita. Ő Császári és Királyi Felségének, Zita királynénak ajánlva. A könyvből két kiadás van és rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Központi Oltáregyesületnél. Ára helyben 4, illetve 1:50 K, vidékre 4:15, illetve 1:65 K.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégibb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ÖRÖKIDÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Ha a könny az Isten oltárára hull...

Irta: dr. Hirschler József.

RISZTUS Urunk állandó jelenléte a legm. Oltáriszentségben e szívtelen világnak egyik legnagyobb áldása. Van hova menni, ha nehéz a szívünk. És van-e ma, e rettenetes időkben, akinek nem volna nehéz a szíve? De sok házban üresen maradt egy hely az asztalnál, egy, talán több hely a szívekben! Palotában és kunyhóban egyaránt hány apa, anya, hitves vagy jegyes jár, mintha temetőben járna! És hánynak kell még odaadnia azt, aki még oly gyöngé, oly zsenge és oly fiatal, odaadnia másnak, másokért, a hazáért... Hát még az a nagy háború ott benn, abban a szívben...! Hogy keressük, hova menjünk, kinek beszéljük el sajnó fájdalmainkat, ki ért meg teljesen önzetlenül!

És. ime van nekünk hova menni, ha nehéz a szívünk. Fájdalmaink legforróbb leheletét az oltár szent kövére lehelhetjük, könnyeinket Istennek szentelhetjük. Megvalósul a nagy igazság: ha a könny az utca, a világ sarába esik, sár lesz belőle, de ha a könny az Isten oltárára hull, gyöngy lesz belőle.

A szentséglátogatás, ha valamikor, most különösen kell és jó a mi szívünknek.

S milyen szép ez a szokás katolikus vidékeken főképen. Nálam is — pedig hej, de mennyire nem tisztán katolikus ez a táj — ha ablakomból nézem azt az egész napon át nyitott templomot, látom, hogy jönnek, mennek állandóan az emberek, a látogatók, hogy bár rövid pár percre is, nehéz szívükkel meglátogassák az Oltáriszentségben közöttünk lakozó örök Szeretetet. Főkép a csendes délutáni, vagy az esti órákban, az olyan jól eső félhomályban.

A szentséglátogatás mindenekelőtt mélyen hívó szívre vall. Hiszen csak ahhoz megyek látogatóba, akiről tudom, hogy otthon van, hogy otthon találok. Különben látogatásom nem őszinte.

De kifejezője a mélységes, praktikus hitéletnek is. Az élet követelménye és a becsületes, jól nevelt élet első feltétele, hogy barátainkat, rokonainkat, ismerőseinket, jó szomszédainkat meg-meglátogassuk és a jó viszonyt szeretettel ápoljuk.

Szentséglátogatás, ahol a hangsúly azon van, hogy «látogatok!» Nem megyek audienciára, feszes, hideg, kimért fogadtatásra, rideg bemutatkozásra; nem etikettszerű hivatalos és sablonos látogatásra, hanem megyek jó ismerősömhöz, kivel megértjük egymási, hogy kibeszéljem magamat és elmondjam őszintén, szívből, hogy mennyi a bajom, mennyi a gondom és mennyi a bánatom. Kibeszélem magamat, talán úgy, mint az öreg Nikodémus, vagy talán inkább, mint az a samariai asszony a kútnál, vagy talán — bár csak úgy volna — mint Bethániában Mária Magdolna az Úr Jézus lábainál!

És milyen áldás jár ezzel a szentséglátogatással!

A legtöbb ember ma izgatott, ideges. Az élet soha olyan vásár nem volt, olyan zajos nem volt... Tele a levegő, a környezet... És szívünk állandó izgalomban, örök dagályával-apályával... De ott, ahol az örök Szeretet lakozik, megtörik az élet vásárzaja, szívünk minden vihara elsimul, lecsendesül a szív, melynek nyugta nincsen, hacsak nem az Úrban.

Milyen világosan állanak lelki szemem előtt ott a tabernakulum előtt, az oltár lábainál az élet nagy problémái! Ahol elül a szenvedély, ahol távozik a bűn, ott megédesül, ami keserű, meggyógyul, ami fáj, világossá válik, ami sötét, érthetővé lesz, ami titokzatos, bonyolult, érthetetlen... Az örök Szeretet ott a tabernakulumban a fény és erő és öröm örök forrása. Nem tagadom, hogy édes és jó és hasznos, ha csendes szobácskám magányában keresem föl imádságos lélekkel az Urat. Biztos az is, hogy ez az imádságom vigasztaló, kedves és felemelő. Tőle lesz könnyebb az életem, vele nő az életkedvem. De az igazán jó gondolatok, nagy elhatározások, hősiesen nagy és fönséges tettek csak ott szülelhetnek az oltárnál, ahol az Úr van jelen!

Erzsébet asszony az oltár előtt vette le a koronát a fejéről és az oltár előtt zengett Te Deum-ot, amikor a fejedelmi udvar már csak töviskoszorút szánt neki. Krisztus hűségesebb jegyesévé az a leány, ki lemond a világ minden pompájáról, csak az oltár előtt lesz. Az az ifjú, akit gondolatai messze idegenbe, a hittérítők és a vértanúk földjére visznek, itt nyer lendületet, hogy kibontsa szárnyait és sassá legyen. A férfi az élet küzdelmeihez, vagy terveihez az energiát innen meríti, az anya, ki arca verejtékével, két szeme könnyével, szíve vérével neveli gyermekeit, itt lesz Mater Dolorosa-vá, erős asszonnyá! Áldozat, amelyről azt hittük, hogy sohasem bírjuk, itt válik könnyűvé s az élet, amelyet le akartunk már tenni, itt válik sub specie aeternitatis örök értékek forrásává.

De mit beszélek! Menjünk és tapasztaljuk ki önmagunkon, igaza van-e a zsoldárosnak, aki ott az Úr lábainál mondja el szíve legszebb imáját, szíve és minden emberi szív vágyainak finálóját: A veréb meg-

találta házát és a gerlice a fészket, én a Te oltárodai, örök Ura, én királyom és én Istenem... Szivem osztályrésze és mindenem Te vagy!

Milyen jól járnánk, ha földi ismerőseink, jó barátaink helyett oda járnánk látogatóba, ha csak pár percre is, mindennap, ahol lakozik az örök Szeretet.

Én minden keresztény katolikusként főképpen reggelre, reggeli imának ajánlanám a szentséglátogatást.

Úgy olvasom az Úr Jézusról Márk evangelistánál (I. 35.), hogy «éjjel igen korán felkelve, magányos helyre ment el és ott imádkozott...» Már pedig amit az Úr tesz, az mind tökéletes. Az a levél, annak minden egyes sejtécskéje, amely az ő mesterkezéből kerül ki, remekmű a maga nemében, teljes, tökéletes egész. Életünk fájának sejtécskéi azok az eltöltött napjai életünknek. Úgy kellene lenni, hogy minden egyes napunk tökéletes, teljes, formás bevégeztségében sorakozzék egymáshoz és illeszkedjék az egészbe. Krisztus úgy kezdte, hogy mennyei Atyjához emelte tekintetét. Arra tanított, hogy amint a természet a maga sajátos, gyönyörűséges biborával hajnalhasadást és naplementét előnt, bearanyoz, felemel, mi is úgy kezdjük, úgy fejezzük be napjainkat, hogy azt természetfölötti lendület emelje Istenhez.

«Éjjel igen korán felkelve...» Ki korán kel, aranyat lel. «Ki korán kel, ott találja ajtaja küszöbénél virrasztva a bölcsességet.» Azok a korai hajnali órák, mintha ünnepélyes reggeli imája volnának az ébredő természetnek. Még csöndes, néma az utca... Még alszik a bűn és szenvedély, még angyali ártatlanság ruhájában kél a nap... Virág és fűszál gyöngyharmatán ott ring az érintetlenség bája, a virág a kelyhét imára nyitja, a madár az ágon zsolozsmába kezd, a nagy, az éltető, az áldásos, a jó melegítő tűz kigyul ott a messze keleten... A természet reggeli áldozatát mutatja be néma, főséges csöndben a nagy Úrnak, a nagy Istennek... És valahol a távolból Úrangyalára harangoznak... Tán kicsi kápolnának ezüst csengője ott valahol a gondolkodó, hallgatag erdő mélyén, vagy talán a nagyváros katedrálisának ünnepi kongású nagy, öreg harangja... embereket szólít és hív a hangtalan hajnalhasadásba. És azután itt is, ott is magányos alak tűnik fel a nagyváros pislogó lámpájú utcáin... itt egy jámbor szolgáló, ott egy hivatalnok, katona, azután egy gyászos özvegy, megtört aggastyán, majd meg ismét egy munkás-asszony, vagy ártatlan ifjú, Istennek gyermekei, lelkek, kik Teremtőjük-höz sietnek, Urukhoz és Istenükhöz, reggeli imára, adorációra, hódolni a templomba. Ő, főséges, szent, nagy, ünnepélyes reggel...!

«És... magányos helyre ment el és ott imádkozott...» Láttam Camaldoliban, mint vonulnak kicsi házikójukból pislogó méccsel a kezükben szent Romuald fiai hófehér talárisukban «éjjel igen korán fel-

kelve» a templomba reggeli zsolozsmára. És hallottam Subiacoban, amint «éjjel igen korán felkelve» az Anio zugó vízesésének harsonájával versenyt zengve énekeltek reggeli zsolozsmát Szt. Benedek fiai. És úgy érzem, hogy ott nem szabad törpének, ott nem szabad kicsiny léleknek lenni, a természet és a természetfölötti rend fölséges koncertjéből senki-nek hiányoznia nem szabad, kinek szent az Úr napja és értékes a lelke. És te hiányoznál e fölséges, e szent, ez ünnepélyes reggel adorációjánál, hódoló imájánál? Amikor megteheted, csak akarnod kell és kicsi áldozatodba kerül, de megérdemli a fáradságot.

Lásd, ketten állanak ágyadnál, mire felébredsz: a jó és a rossz szelleme. A gonosz, hogy magának foglalja le a nap első pillanatait, a másik, hogy hajnali áldozat gyanánt az Úr trónusa elé vigye. És a zsol-táros éneklí: Deus, Deus, meus, ad Te de luce vigilo... Isten, én Istenem, Tehozzád ébrednek virradatkor... Ha a művész reáteszi kezét a hangszerre, az első fogáson érzik, mi lesz belőle. A nap első pillanatai megadják az egész napnak alaphangját. Ha tiszta és derült a reggel, jó nap lesz, nehéz, ködös, felhős ég, vihar közelgését jelzi. Tunyaság, rest-ség, rendtelenség az ima megrövidítése, elhagyása elveszi a kedvet a munkától. De ha odateszem napom minden fáradozását az Úr lábaihoz, egész napom gyönyörűséges imává, himnusszá lesz.

Ó, hányan vannak, kik egy egész vagyont adnának egy napért, csak még egy napért, de az már nem adatik nekik. Minden egyes nap ajándék, de egyben újabb veszélyekkel terhes. Hányan vannak, kik életük utolsó napjára virradtak, több már nekik nem adatik. És te neki indulnál e napnak, melyről nem tudod mit hozhat. Lásd, ott van ő a tabernakulumban, akivel édesen beszéltek ősszüleink a paradicsomban, társalgott Ábrahám sátoránál, imádták a zsidók a frigyszekrény rejtelseiben, Mória aranyos szentélyében. És az ő nevükben kiált fel a zsol-táros: «valóban nem cselekedett így semmi más nemzettel az Úr...» Mennyivel inkább mondhatod te, akivel jobban van, mint a pusztában vándorló zsidókkal, ki neked inkább forrás üdítő vízzel, akinek inkább hűsítő, sötétben ragyogó, vezető tűzszlop ő, az örök Szeretet.

Főképen az utolsó utadon... Van-e elhagyatottabb, vigasztalanabb, fájdalmasabb valami annál az utolsó óránál, ott a halottas ágyon... És ime, minden reggel, de a napnak minden pillanatában módodban áll előtte letérdelni és kérni őt, legyen veled most és mindenkor, de főképen halálod óráján, ha ez a nap neked utolsó napod volna. És ő meghallgat, mert ott áll ő a leghűségesebb űr a szirtfokon és végignéz az élet hullámzó tengerén és annak hajótöröttjeit is látja. És jó és nemcsak megragadja lehanyatló kezünket, ha utolsó ütött az óra, hanem beszáll szívünk sajkájába, elfödi jóságos kezével szemünket, hogy ne lássuk a

esett ember felemelését, mivel magyaráznánk meg különben a vért izzadó Krisztus meghalását, minek tudnánk be különben a szentségi Jézusnak köztünk lakozását.

Ha mindebben szeretetet látok, csak akkor tudom megérteni Máriának Istenanyaságát, csak akkor tudom megérteni igazán az égi Anyának Isten által történt közénk állítását, csak akkor tudom értékelni igazán a szentségi Jézussal való testvériségemet.

Mert hogy nekem van atyám, anyám, hálát adok érte Istenemnek. Hogy vannak testvéreim, rokonaim, jóbarátaim, meghálálom az Istennek. Meghálálom úgy, ahogy tudom, szeretettel... szeretetért.

De hogy van nekem egy ezeknél is jobban szerető égi Anyám, ez... kimondhatatlan!

Ez a csodálatos isteni gondolat felemel engem, megnyugtat engem, naggyá tesz engem, Isten fiainak sorába iktat engem.

Ezzel a tudattal bizalommal közeledem a szentségi Úr Jézus felé, kitárom a karomat feléje s azt mondom neki: «Uram! a te Anyád az én Anyám is, a te Véred az én vérem is, te akartad úgy, hogy testvéred legyek!

Mert mikor a szentáldozáskor a szívembe jössz, tudom, hogy testemmé leszel, mikor a szentáldozáskor lelkembe fogadlak, tudom, hogy véremmé leszel, testemmé leszel, véremmé leszel, — boldog vagyok! — hiszen te akkor «testvéremmé» leszel.

A szentáldozáskor tudom, hogy bekapcsolódik a lelkem az isteni lélekbe, vele egyesül a lelkem, vele érez, vele gondolkodik, vele kommunióba lép, vele összefonódik a lelkem.

Mert mit érne nekem Krisztus, ha nem közelíthetnék feléje? Mit

Szeretetreméltó Anya.

Lisieuxi Teréz Nővér.

1873—1897.

AGYÖNGÉDSÉG és gyermekies lelkület, mely Teréz Nővért jellemzi, vonzóvá és kedvessé teszik alakját az olvasó előtt, amikor önéletrajzát és leveleit olvassa.* Egy szentéletű, hithű, vallásos családnak tagja. Már ez is szimpatikussá teszi őt előttünk, főleg ma, mikor már a családi szentély sérthetetlenségét sem tekinti a modern felfogás és kiforgatni igyekszik tisztaságából, szentségi mivoltából. De kedves e család nekünk azért is, mert azt az imádság szelleme és az Istenfélelem hatja át. Olyan két tulajdonság, melyet — sajnos — ma oly ritkán találunk fel családaink körében. A közös imádságok reggel, délben, este mily ritkaságok a családokban, még ott is, ahol pedig tisztelik a vallásosságot. A kis Teréz élete mutatja, hogy a gyermeknevelésre mily fontos a családi környezet. Mily boldog az, aki elmondhatja, hogy őt bölcsőjétől egy mélyen vallásos anya imádságos tekintete vezette és nevelte. Mily nagy kegyelme az a jó Istennek, ha az embernek vallásosan érző, gondolkodó és élő szülei voltak vagy vannak. A tapasztalat mutatja, hogy az ember egész életén keresztül magával viszi anyjának imádságos gondoskodását és szeretetét. Ilyen volt a kis Teréznek is az anyja, telve Isten iránti bizalommal, szeretettel, ragaszkodással. Milyen megható kép és ezzel oly sokszor találkozunk Teréz nővér gyermekkorában, amikor az édes anya kis gyermekeinek a jó Istenről, az angyalokról, a mennyországról beszél, őket imádságra tanítja, Isten szeretetére buzdítja. Milyen megindító, hogy az atyának minden gondját gyermekeinek, családjának boldogsága képezi s mily boldog gyermekek, akik az édesanya szavain, vallásosságán csak épülni tudnak. Atyjáról, midőn 1894-ben meghalt, e szavakkal emlékezik meg: «az Úr magához szólította jóságos, sokat szenvedett, szentéletű atyámat». Ilyen környezetben nevelkedett Teréz nővér. Áhitat, szentség, imádság szelleme mindenütt. A szó igazi értelmében családi szentély, hol idegen a szeretetlenség, a bűn, a torzsalkodás, csupa gyöngédség, bizalom, ragaszkodás, mind-megannyi megnyilvánulásai az életszentségnek, a vallásos életnek. Egy szent család, mint De Santanna jezsuita atya írta róluk: «minden keresztény szülő mintaképe». S tegyük hozzá, hogy nem századok választanak el minket ettől a jámbor családtól, ők is korunknak gyermekei. Kétszeres érv arra, hogy a mai modernnek nevezett korunkban is lehet vallásosan élni, sőt ha valamikor, hát ma elsősorban szükséges, hogy vallásos szel-

* Lisieuxi Teréz Nővér élete. Önéletrajza és levelei. Francia eredetiből: Pokorny Margit. A «Szent Család» havi folyóirat kiadása. Győr. Karmelita rendház. 1917. Ára: 7 K.

lemű, imádságot szerető, hitet gyakorló családok legyenek minél nagyobb számban. Ilyen családban nevelkedett Teréz nővér.

Szüleivel kapcsolatban még egy gondolatot akarok megemlíteni. Anyja már elhalt, mikor a kármelita szerzetbe lépett, de atyja még élt,

Lisieuxi Teréz.

akinek legnagyobb öröme volt, hogyha Teréz leányával lehetett. S ettől a bájos, testileg oly gyenge virágszáltól mily nagy lélekkel búcsuzott el az atya, amikor ünnepélyes beöltözésével elzárta könnyes szemei elől a vigasztaló gyermeket a zárda szigorú fegyelme. Istennek csak az az áldozat tetszik, melyet szabad akaratból hozunk. Az Úr Jézus áldozata is azért volt oly kedves a mennyei Atya előtt, mert — mint a Szentírás

mondja: «fömládozta önmagát, mivel maga akarta». A kis Teréz hősiesség elhatározása, hogy szerzetbe lép, szintén tetszett az Úrnak. Elhatározásának atyja jószágos, sőt örömteljes beleegyezése adta meg az impozáns keretet. Így gondolkozik az olyan vallásos szülő, aki bele tud kapcsolódni az Úr Jézus terveibe. A szent hivatás kegyelmétől ne féljen a szülő, ha az gyermekét tökéletesebb életre szólítja. Az Úr különféleképpen hív: kit kora reggel, életének zsenge korában, — kit a déli órákban, életének delelőjén, — kit este felé, életének magasabb szakában. Különféleképpen hív, joga van hozzá. Teréz nővért már zsenge korában hívta és mily sok boldogságot jelentett e kegyelem Teréznek, atyjának, nővéreinek. Teréz boldog volt, elragadtatással ad kifejezést lelke örömeinek, hasonlóan azon sokakhoz, kiket Isten az ő különös szolgálatára hívott. Amikor olvassuk lelkes örömet, megindulva mondhatjuk: boldog, aki hallja az Úr szavát.

A kis Teréznek élettörténete bizonyosság arra, hogy amikor az Úr a családi körből valakit elszólít az ő tökéletesebb követésére, a szülő ne gondolkozzék úgy, hogy mire való ez, anélkül is lehet valaki jó hívő, hanem inkább azt mondjuk: Boldog lélek, kinek szintén szól az Úr Jézusnak az apostolokhoz intézett szava: «nem te, hanem én választottalak téged», boldog lélek, kinek szintén szól a Máté apostolhoz intézett krisztusi szózat: «jőjj, kövess engem!» Kövess engem azon az uton, melyet a világ nem ért meg, mert tövises, esetleg a Kálvária útja, mindamelllett biztosítalak: érezni, tapasztalni fogod, hogy az én igám édes, az én terem könnyű.

A hivatás szent kegyelmének sohase vessünk akadályt, ellenkezőleg tegyünk úgy, mint Teréz nővér szülei, melengessük, működünk szívesen közre, mert legyünk meggyőződve, százszorosán, ezerszeresen ismétlődik meg a tapasztalat: azzal, hogy valaki gyermekét Isten különös szolgálatára engedi, ez sok kegyelmet, sok áldást jelent magának a családnak. Ugyanezt látjuk Teréz nővér életében is.

Amikor Teréz nővérről lapunk hasábjain megemlékezünk, akinek életrajzát olvasóink már bizonyára ismerik és róla írunk, tesszük ezt azzal a szándékkal, hogy rámutassunk arra: «Krisztusnak dicsősége és szolgálata áldozatos lelkeket kíván». Áldozatos lelkületnek az iskolája pedig nem az utcák zaja, hanem templomaink szentélye, melyet a szentségi Jézus iskolájának is nevezhetnénk. Itt érlelődnek a nemes indítások, itt születnek a hősiesség gondolatok, itt erősödnek a nagy akaratú elhatározások, itt tanuljuk meg Urunkat igazán szeretni, szeretetéért bármily nagy áldozatot örömmel meghozni. Teréz nővér szülei mélyen vallásosak voltak, kiket a hívek sokszor láttak az Úr asztalánál. Teréz nővérek is egész élete az Oltáriszentségbe kapcsolódik. A szentségi Jézus a köz-

' pont, amely körül e bájos élet lefolyt. Életének legszebb, legmeghatóbb két mozzanata: első áldozásának napja és halálos ágyán az örök élet zálogának, az uti eledelnek vétele.

Első áldozásáról maga írja, hogy ez volt: «Éltem egyik legszebb napja! Ezen égi órák minden legkisebb eseménye kitérőlheteretlen emléket hagyott vissza lelkemben!... De nem akarok s nem is tudok mindent elmondani. Vannak dolgok, melyek nyilvánosságra kerülve, elvesztik kellemes illatukat, vannak titkos gondolatok, melyeket nem fejezhetünk ki földi szóval anélkül, hogy égi, mély jelentésüket el ne veszítenék. Mily édes volt az első csók, melyet Jézus lelkemnek adott! Az élő szeretet csókja volt! Éreztem Jézusom szeretetét s én is azt mondtam neki: Szeretlek! Mindenkorra neked adom magamat. S Jézus nem kérdezett tőlem semmit, nem kívánt semmiféle áldozatot. Ő s a kis Teréz már régen ismerték s megértették egymást».

«Egyszer — írja később — a szentáldozás után megértettem az Énekek-éneke e szavait: «Vonj engem, utánad futunk keneteid illatára»... Tudod Uram, sohase volt más kívánságom, mint hogy Téged szeresselek. Győzelmemül sem óhajtok egyebet. Szereteted már gyermekkoromban elárasztott, velem együtt növekedett s feneketlen, kiaknázhatatlan örvénnyé mélyült.» Ezért írja rövid élete alkonyán: «Jézusom, Szerelmem! Végre is megtaláltam hivatásomat! A szeretet az én hivatásom!... Magamnak csak szeretetet óhajtok. Mert csak egyhez értek, Téged szeretni, Jézusom».

Rövid életében sokat betegeskedett, sokat szenvedett. Hosszas szenvedés gyötörte, kinozta. A sok szenvedés és fájdalom nem kedvetlenítette el, ellenkezőleg: bámulatos türelme és szenvedése közepette is megnyilvánuló derűje és mosolya még vonzóbbá teszik őt előttünk. Életrajzában olvassuk: «Az orvos minden látogatása után csodálkozott: Ha tudnák, mit áll ki. Sohase láttam még valakit ily természetfölötti örömmel szenvedni. Valóságos angyal! S mikor említettük, mennyire sajnáljuk ezen kincsünk elvesztését, azt mondta: Nem tudom meggyógyítani. Ez a lélek nem való a földre». Szünetébenél nagyobb volt bánata, hogy mint nővére írja: «Nagyon súlyos megpróbáltatás várt még rá. Augusztus 16-tól szeptember 30-ig, örökös szentáldozása boldog napjáig, a folytonos hányás miatt nem vehette magához a legméltóságosabb Oltáriszentséget. S ki szerette e földön az angyalok kenyerét, ha nem e szeráfi lélek? Hányszor kel föl a hősi gyermek az utolsó évek fájdalmas téli éjszakái után korán reggel, csak hogy az Úr asztalához járulhasson. Azon boldogságért, hogy az Istennel egyesülhetett, bármit is szívesen feláldozott volna».

Az utolsó szavak, melyek ajakát elhagyták, ezek voltak: «Ó!.. Szerettem őt!... Istenem... szeretlek... Tégedet!!!»

Élete egy bájos virágos kert, melyben egyszer ibolya, rózsza, más-szor megint buzavirág, gyöngyvirág, nefelejs, liliom virított. Aki e kert-nek pompás berűjét élvezni akarja, az vegye kezébe és olvassa e gyö-nyörűséges életrajzot. Ismerjék meg őt minél számosabban, szeressék meg őt minél többen! Ezzel fog teljesedni a kis Teréz óhaja: *hogy minél több jót tehessen a földön!*

Dr. Wéber Pál.

Egy boldogító reggel.

Csendes szent mise. Lassacskán gyülekezünk, kiki elhelyezkedik a padokban mind mind csupa idegen. Békés csend uralkodik a félhomály-ban, csak az oltárgyertyák fénye világítja be a szent helyet. Várjuk, hogy megszólaljon a kis csengő és leborulhassunk a hozzánk leeresz-kező Istenség előtt. Csendesen imádkozunk.

Egyszerre, mintha átválna környezetem, sajátságos, megmagya-rázhatlan érzés fog el, szemem előtt széjjelfoszlik az imént még imába mélyedt törődött asszony alakja, az előttem térdeplő gyermeklányé is... ott, távolabb a többi mind s mintha csak lelkek vennének körül. Ó, Iste-nem! vágyó fohászaink, szeretetünk találkozza a Te leereszkedő irgal-maddal szinte felszabadul véges lényünk anyagisága, s lelkünk száll fel — az isteni tekintet, az ölelésre tárt karok felé! — Elragadóan boldogító pillanat — csak egy villanás! — de maradandó áldás hull mindegyikünkre, mert a forrón szerető szív, mely erős hitben Feléd fordul, nem csalód-hat — és az a kéz, mely lábaidhoz teszi le bánatát és nyomorát, üresen Tőled sohasem távozik.

Özv. báró Vay Dénesné.

A budapesti kiségitő kápolnák kérdéséhez.

Egy nagy eszme szintén létet adhatna egy kiségitő kápolnának s idővel egy megfelelő, szép templomnak. Ez az eszme a tisztítóhelyen szenvedő lelkek segélyezésének gondolata.

A szenvedő lelkek elhagyottsága, rettenetes szenvedése hallgatagul is arra buzdítja az embereket, hogy minél többet tegyenek értük. Igaz, hogy sokat ér az egyeseknek segélyezése, de kimondhatatlanul többet a sok egyénnek *rendszeres* segélyezése. A tisztítóhelyen szenvedő lelkek segélyezését szervezni kell. E gondolatnak magyarországi orgánuma, lelke, középpontja lenne egy *templom Budapesten*. Ebből a templomból, mint forrásból áradna a hathatós segély folyama a tisztítóhelyre, az ott szenvedő szeretteinknek, hőseinknek vigasztalására s az élők lelki sebei-nek behégesztésére.

E templomból, mint szellemi központból áradnának a tisztítóhely

gondolatának egyletei, szövetségei, sajtó-organumai, füzetei, propaganda-lapjai, imakönyvei stb. az ország minden részébe, hogy egy *állandó, szervezett intézmény* által ismét hathatósabb segélyben részesüljön sok szeretett megholtunknak és kedves hősünknek lelke s egykor a mi lelkünk is.

E templom mintegy búcsujáró helye lenne sok özvegynek, édesanyának, árvának, kik azt sem tudják, hol nyugszik hős férjük, fiuk, édesatyjuk, de e templom közös otthona lenne a bánkódó, szomorkodó lelkeknek és a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek. E templom kapocs lenne az élők és holtak között; e templom lenne megtestesülése, realizálása ama nagy szeretetnek, mely a síron túl is terjed.

Mily jól esnék annak a nehéz keresztet viselő léleknek egy olyan helyen imádkozni, amely hely áthidalása lenne e földnek a túlvilággal?!

Mily hatalmas lelki áramlat szállana naponkint a Legfölségesebb elé — szeretett megholtjainkért a napi szentmisékben, misehallgatásokban, szent áldozásokban, rózsafüzér, keresztút s egyéb ájtatosságok végzésében, melyeket naponkint e templomban ajánlanának fel?!

Mily termékenyítő láva ömlenék ez ország minden községébe e templom lelkészének irodájából a számtalan könyv, füzet, ismertetés, rőplap alakjában, melyek e nagy gondolatot vinnék mindenfelé?!

Mennyi áldás, vigasz, elégtétel, kegyelem szállna a másvilágra — és reánk?!

Igen, reánk is! Budapesten égető szükség van minél több templomra. Míg egyes helyeken bőven van templom (a Belvárosban, a Vizivárosban, a Várban), addig a legtöbb városrészben (a Józsefvárosban, Lipót-, Erzsébet-, Terézvárosban, a Lágymányoson és a Krisztinavárosban) nemcsak egy-egy, hanem több kisegítő kápolnára lenne szükség. Budapesten *egyszerre* több kisegítő kápolnát kellene építeni. És ezzel sietni kell, ha csak nem akarjuk, hogy a hívek tízezrei vesszenek el az egyházra.

Mit tegyünk?

A «Budapesti Kisegítő Kápolna Egyesület» tegye magáévá a főnti eszmét is, indítson azonnal gyűjtést ily templom (egyelőre barakk) építésére. Pénz van bőven s e gondolat megértésre fog találni az egész országban. Hiszen mindenkinek van egy vagy több katona-halottja, kiért kegyeletből is szívesen hoz áldozatot a nagy célra.

Alakuljon a főnti egylet kebelében egy szűkebbkörű bizottság, mely főleg ezt az eszmét segítené mielőbb a megvalósulás felé.

Kérjük valamennyi katolikus lapunkat, folyóiratunkat: vegyék át vagy fordítsák le e cikket s indítsanak gyűjtést lapjukban erre a célra.

Hadd álljon mielőbb a templom a szenvedések óceánjainak enyhítésére s az élők vigasztalására és megszentülésére! *Reviczky Aladár.*

V.

HARMADSZOR ment haza Jani mint kispap a nyári pihenőre. Akkor történt, hogy a Patakyéknak volt egy kedves vendégük egy hónapon át: a Margit, a Tukinak barátnője. A képezdében ismerkedett meg egymással a két leány s több mint őszinte rokonszenv fűzte őket egymáshoz. Nagy lányok voltak már; kellett nekik a mamán kívül még valaki, akinek, ha csak két szót is, ha csak egyet is, szólhattak olyant, ami igen-igen feszélyezné őket, ha anyuka előtt kellene kimondani, mert ki ki kell mondani, különben rosszul éreznék magukat. És ki is beszélt magát a Tuki meg a Margit, mondtak egymásnak nem egy, de ezer szót, annál is többet, csevegtek, tréfálkoztak egymással. És a Margit igen jól érezte magát Patakyéknál. Vonzotta az egész kedves család. A jóságos asszony, a barátnő, akivel egy szív, egy lélek voltak. A «kis tiszteendő urat» pedig csöndes tisztelettel nézte. Így nézheti a galamb a fennszárnyaló sast. Gyermekded szive előtt ismeretlenek voltak a mélységes lelki titkok és most először szemlélte ezeket a sokat gondolkozó és papnak készülő Janiban. A tisztelet pedig mindig szeretettel párosul és ez a két érzés lassan mély gyökeret vert Margit lelkében.

A Jani lelke hasonlóan ment át. Élvezni tudta a gyermekded szív nap-sugaras derűjét és egyszerű báját. Gyönyörködött benne és megszerette. A finom lelkű fiú jól érezte magát abban a finomságot lehelő légkörben, amit két tisztaszivű leány szive sugároz maga köré. Úgy érezte, hogy most nem egy testvére van, hanem kettő. És amikor ráébredt, hogy a kettő közül az egyik mégsem testvér, akkor ez az érzés mélyen a lelkébe gyökerezett.

De mindez csak a lelkek mélyén játszódott le. Margit nem szólt, csak valamivel szomorúbb lett. És Jani is hallgatva ment előre a maga útján — az oltár felé. Ha bele is akadt szive a folyondárba, a szeme

változatlanul oda nézett, ahol Jézus intett hívogatóan felé. És el-eltépve a folyondárszálakat, ment előre, nem bánva, ha vércseppek is néha a szakítások helye.

Talán csak az anya vette észre néha ezeket a rejtett vércseppeket. És ilyenkor reménykedni kezdett, hogy a Jani majd megáll az útján és visszafordul. Néha kérlelte is. De a kérése ugyanúgy végződött, mint három évvel azelőtt. A Jani nem állt meg útjában. Tövisel megszárt szívvél is rendületlenül ment előre a megkezdett úton.

Nehéz búcsuja volt Janinak hazuról, most utoljára a legnehezebb. Mégis csak szerette anyukát, igen szerette, érette hullt könnyei égették a lelkét, nem tudott velük szemben érzéketlen lenni. Fájt neki a búcsu Tukitól és fájt neki a búcsu még valakitől... Attól a «valakitől» pedig annál jobban, mert tudta, hogy örökre szól. Néha ugyan felszólalt lelkében az emberi: «Tőled függ, nem vagy még lekötve. Tőleg függ és nem kell búcsut venni.»

És ahányszor felszólalt lelkében ez az «emberi», annyiszor futott Jani fájó szívével a tabernákulum elé. Ott — az Úr előtt — elhallgatott az «emberi» és beszélni kezdett az a vágy, ami már inkább anyagi: Hogy igen, az Úré lesz egyedül, pap lesz, ha a világ összedül is. Visszalépni már nem fog, ha a pokol minden hatalmassága feltámad is ellene, még anyuka kedvéért sem, még Margitért sem, még önmagáért sem. Pap lesz Krisztusért, akármijébe kerül is, ha az áldozata irtózatos lesz is, ha belepusztul is. S mikor így gondolkodott, akkor érzett legnagyobb megnyugvást, akkor látta az áldozatát kevésnek, akkor érezte, hogy diadalmaskodni fog. Mintha csak hallotta volna a tabernakulumból a szót: Ezt akarom, fiam. Légy nagylelkű. Csak így lész méltó hozzám. Vedd észre fiam, mily nagylelkű voltam, mikor az oltárszekrény lakója lettem, mikor eledeléddé lettem, mikor oly sokszor a szívedbe tértem, mikor a szentmisében oly sokszor föláldoztam magamat. S ha mindig nagylelkű voltam, csak nem gondolod, hogy ezután nem leszek az. Ha mindig veled voltam és vigasztaltalak, mikor szomorú voltál, csak nem gondolod, hogy elhagylak, mikor legjobban rám szorulsz. Légy nagylelkű, én leszek a jutalmad, én leszek a boldogságod; én leszek a kőszikla itt az oltáron; ha minden inog körülötted és úgy érzed majd, hogy elsülyedsz, akkor kapaszkodj belé az oltárba, el ne ereszd, szorítsd magadhoz görcsösen; meglásd, boldog lész velem, akkor is boldog lész, mikor boldogtalannak érezed magadat. Tudd meg, fiam, hogy minden mulandó e földön, változik a nappal minden, elváltozik a szeretet is, megváltozik az érzelem is, eltűnik a szépség is, ha még olyan is, önzéssel van keverve a jóság, ha még olyan is, homályos minden tudás, ha még olyan is! Csak én vagyok mindig ugyanaz, csak én maradtam

mindig ugyanaz a katakombáktól kezdve a szeminárium oltáráig, csak én maradok mindig ugyanaz a világ végéig: a kenyér színe alá rejtőzött végtelen szeretet, amely el nem avul, meg nem gyengül; csak az én jószágom önzetlen, csak az én szavam szent és világos teljesen. Melyiket akarod, Jani? A világot vagy engem? A kicsit vagy a nagyot? Egy morzsát a szeretetből vagy magát a szeretetet? A gyöngeséget vagy az erőt? Vagy a mulandót, hogy miatta ne igen törődj azzal, ami örökkévaló? Vagy az eszközt, mikor már tiéd lehet a cél? Vagy önmagadat, mikor engem akarhatnál? Hidd el, ha engem akarsz és megtalálsz, önmagadat is megtalálsz! Minek neked a világ, ha a világ teremője lehet a tiéd!...

És a Jani az oltárt választotta, vagy jobban mondva, még erősebben kapaszkodott bele, mint eddig. Erős lett, de azért érezt gyöngeséget is; fölálodta önmagát, de azért érezte az áldozat fájdalmát; elszakadt mindentől, de azért vérzett a szakadás helye; lemondott, de azért tudta, hogy miről mondott le; megkönnyebbült a szíve, de azért teljesen súlytalan nem lett; jóleső bizalom szállta meg, de minden aggodása azért nem tűnt el. Csak azt mondta a Margitnak, mikor gyengéden kezét fogtak a búcsuzásakor: Isten vele, Margitka, de azért tudott volna neki többet is mondani. Anyukának azt mondta: ne sirjon, de őszinte lett volna, ha azt is mondta volna: értem anyukám, hogy miért sírsz; s bár könnyeid fájdalmat okoznak nekem, mégis jól esik téged így látnom... A Tukit megcsókolta egyszer, szeretettel, de meg tudta volna csókolni százszor is még nagyobb szeretettel. És elment hazulról, utolszor, mint kispap; eltűnt a házból a kék reverenda. A Janinak csak a helye, az emléke, a szelleme maradt otthon; ő maga elment, szívében néma, szent fájdalommal. Ő is vitt emléket magával, amelytől nem tudott egészen megszabadulni, amelyet mintha csak a Gondviselés adott volna Janinak, hogy még szebbé, értékesebbé tegye áldozatát. Mert lemondani a semmiről: nem nehéz; búcsút venni attól, aki nem érdekel: a legkönnyebb; nevetve távozni onnét, ahol nem volt számunkra kedves lény: nem nagy dolog; nélkülözni valakit, akitől boldogságot nem várhatunk: nem hősiesség; élni harc nélkül: nem érdem; nem küzdelem önmagával: szerencse; hidegnek lenni ott, ahol nem tud az ember meleg lenni: semmi; úgy élni, hogy minden mindegy: a köszikla élete; úgy élni, ahogyan a természete mondja valakinek: nem áldozat. De a Jani! De a Jani!...

Szegényre még egy megpróbáltatás várt. Volt neki is egy barátja: a Géza, az akrobata természetű, erős karú, kemény arcú Géza. Mikor találkoztak, egymás arcáról olvasták le, hogy a lelkük mélyén küzdelem mindketten. De csak egypár hét múlva lett bizalmasabb egymáshoz a két fiú, akkor is jobban a Géza; a Jani meglehetősen néma maradt: ez volt az ő sorsa.

Ő csak hallgatta Géza szavait, amelyek csaknem mind visszhangra találtak Janinál, csaknem ugyanazok voltak a lelki küzdelem fázisai mindkettőjükénél. Egy szép napon aztán a Géza odamegy a Janihoz, aki a pulpitus mellett olvasgatott; közelebb húzta a széket hozzá s csendben, hogy senki se hallja, csak a jóbarátja, elkezdí:

— Jani, én távozom; itthagylak benneteket; érzem, hogy boldogtalan lennék, ha maradnék. Mennem kell, ha nem akarom magamat, a kedélyemet, a jövőmet tönkre tenni. Igen nagy dolog az, amire eddig készültem, összeroskadnék alatta, nem akarom az Istent kísérteni. Ő meg nem akarhatja, hogy boldogtalan legyek. Szerethetem én őt a világban is, szeretni is fogom, becsületszavamra fogadom, Jani. Remélem, fogsz majd értem sokat imádkozni. Te majd ráérsz erre. Amennyivel én kevesebbet foglalkozhatom a jó Istennel, te annnyival többet. Tedd meg ezt helyettem is. Majd ha elérem a boldogságomat, eljöhetsz, elhívlak majd, megnézheted. E boldogságért most újra kezdem, azt hiszem megéri. S addig nem nyugszom, míg el nem érem.

A Jani ámulva hallgatta e beszédet és csak hallgatta. Mikor néhány nap múlva elbúcsuzott tőle a barátja, talán örökre, csak ennyit tudott neki mondani: Áldjon meg az Isten; légy boldog. Ezt anyukától tanulta még s azért mondta ő is, mert ebben benne volt minden, amit ilyenkor lehet és kell mondani. A Géza multkori beszédjének minden szava, mint súlyos kalapács ütött a lelkére, fájdalmasan, új aggodalmakat keltve. Esténként sokszor sirdogált, anyukájának meg a Vikornak utolsó figyelemzetése, a Margitnak emléke kintozták, gyötörték. Reggelenként azonban a kápolnában elcsitultak aggodalmai, oly jól esett neki ilyenkor a tudat, hogy reggel van, mint ahogyan esténeként félt, remegett attól, hogy este van, hogy megjött az ő személytelen ellensége: az este, az éjszaka. Bár soha se lenne éjszaka, bár mindig csak reggel volna! Áldott reggelek, mikor kitárul a tabernakulum ajtaja, mikor kilép onnét a mennyei Jegyes, a jóságos király, aki előtt úgy el lehet panaszkodni, akitől mindig lehet vigasztalást várni, akinek az érintésétől még az égő seb is megenyhül, akinek a jövetelére békesség lesz a szív hajlékában. Ezért várta Jani is mindig oly türelmetlenül a reggeleket, ezért öntötte ki ilyenkor az Úr Jézus előtt szívét: Uram, ha imádandó szent akaratodnak is úgy tetszik, hadd haljak meg, mielőtt még pappá szentelnének. Nem azért akarok pappá Ienni, hogy megélhessek, dicsőséget, előmenetelt sem akarok, csupán teérted, szeretetből. És az Úrnak tetszett a Jani imája.

(Folytatása következik.)

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Levél, amely el nem hervad. Azon alkalomból, hogy az Erzsébet Örökimádás-templomegyesület a szinteret elhagyja, a bíbornok hercegprimás alábbi levelet intézte az egyesület elnökújéhez, özv. örgróf Pallavicini Edénéhez:

Nagyméltóságú Elnöknő!

Midőn az Erzsébet Örökimádás Templom-Egyesület felosztatását jóváhagyólag tudomásul vettem, meghatottsággal emlékezem vissza arra a buzgó tevékenységre, melyet e szent ügy érdekében a Nagyméltóságod bölcs elnöklété alatt álló érdemes egyesület kifejtett. Bár az egyesület, dicséretesen elvégezvén feladatát, feloszlik, mégsem szűnik az meg, él és élni fog emléke azon szép műben, melyben buzgóságát az egyesület oly fönségesen megörökítette.

Főpásztori szívem melegével mondok az egyesület minden egyes tagjának, az egyesület nagyérdemű vezetőségének, elsősorban Nagyméltóságodnak, mint példás buzgalmú elnöknek hálás köszönetet. Szívem sugallatát követem, amikor külön is megköszönöm Nagyméltóságodnak azt a sok anyagi áldozatot is, amit a szent ügy érdekében hozott.

Legyen jutalmuk az az Üdvözítő, akinek oly szép és fenséges hajlékot emeltek.

Fogadja egyébként Nagyméltóságod kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

Esztergomban, 1918. március 31-én.

Csernoch János,
bíbornok, hercegprimás.

Budapesti Országos Központ. Május hó minden napján d. u. 1/46 óraker szentbeszéd, utána litánia és szent-séges áldás.

Május 2-án Virgo Reparatrix ünnepe reggel 7 óraker a kongregációk közös szent áldozást tartanak; 9 óraker énekes mise. Délután

1/46 óraker szentbeszéd, melyet követ a felajánlás megújítása és ünnepélyes áldás. A kongregáció kötelekébe tartozó leányok ez alkalommal szokás szerint fehér ruhában jelennek meg.

Május 12-én, mint a hónap 2. vasárnapján, az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 óraker szentmise közös szent áldozással, d. u. 1/46 óraker szentbeszéd és áldás.

Május 13-án d. u. 4 óraker választmányi ülés.

Május 27-én d. u. 4 óraker terjesztőnői ülés.

Május 30-án, Úrnapján kezdődik a gyakori szent áldozás terjesztésére: a szokásos «Eucharisztikus Triduum».

31-én és június 1-én reggel 7 óraker ünnepélyes szentmise; mindhárom nap délután 1/46 óraker szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

2-án, vasárnap reggel 7 óraker szentmise közös szent áldozással; d. u. 1/46 óraker záróájtatosság körmenettel, «Te Deum»-mal és áldással.

*

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya f. évi április 8-án tartotta szokásos havi értekezletét. Jelen vannak: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplebános, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdatitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, gróf Cziráky Lujza és

Kócsy Jánosné v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

A választmány belső oltáregyesületi ügyekről tanácskozott.

Az Erzsébet Örökimádás-templomegyesület március hó 11-én tartotta utolsó közgyűlését és e közgyűlés a templomegyesületet, mely a maga elé tűzött feladatoknak eleget tett, feloszlatta. Ügyvezető-igazgató bemutatja dr. Csernoch János bíbornok, hercegprimás leiratát, melyet Öminenciája a közgyűlés alkalmából özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknőhöz intézett. Indítványozza, hogy a leirat a választmány jegyzőkönyvébe vétessék.

Ügyvezető-igazgató közli, hogy a háborús viszonyok arra birták az Oltáregyesület elnökségét, miszerint az idén a szokásos kiállítás rendezésétől eltekintsen. A központi Oltáregyesület kiállításai mindannyiszor eseményszámba mentek, mint a buzgalomnak és ügyszertnek nagyszerű sikerei és győzelmei. Erkölcsi értékben az ideitárlat se maradt volna alul az Oltáregyesületi Központ eddigi kiállításai mellett, az időknek súlya azonban a Központot azon ehatározásra birta, hogy a szokásos kiállítás mellőzésével csendben ossza szét ama szép és értékes anyagkészletet, amit a hölgyek ügybuzgalma az ideit évben produkált. Az elnökség elé terjesztett kérelmek mind figyelembe vétettek. A választmány a határozatot helyesléssel fogadja.

Horváth Rezső szerkesztő az Oltáregyesület lapjairól, az Örökimá-

KIMUTATÁS

1918. február hóban befolyt adományok. (Folytatás.) Holzmann Margit 2 K, Tumics B. 2 K, Börcsök A. 4 K, Budajenői tagok 14 K, Benyiczky Ferencné 1 K, Pakusza Istvánné 2 K, Lénárd Katalin 2 K, Szabó Mária 2 K, Szegedy-Maszák Aladárné 10 K, Ruzsovits Péterné 1 K, Dudás Mária 100 K, Kassa egyházmegyei tagok 130 K, b. Korenás B.-né 6 K, Szabó K. 17.20 K, Svecz Verona 4 K, Takács Mihályné 2 K, Deli Gáborné 2 K, Gaál Rozália 1 K, özv. Kállay Béniné és családja 12 K, Lukács Miklósné 2 K, Székely Miklósné 3 K, Horváth Vilmosné 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Horváth Károlyné 2 K, Krepuska Anna 2 K, Népessy Béláné 2 K, Széll Pálné 2 K, Orosz Imréné 2 K, Szedlár Mária 2 K, özv. Wagner Á.-né 2 K, Gröger R.-né 2 K, Tibolddaróci tagok 10 K, Nagybereznai esp. kerületi tagok 16 K, Novák Márton 4 K, Éber Józsefné terjesztő gyűjtése 36 K, Bacher Ferencné 5 K, Grosch Károlyné 2 K, Balonyi Ilona terjesztő által 16 K, Mitskó Ferencné terjesztő által 14.96 K, Tausch Hermin terjesztő által 24.80 K, Aigner Gyuláné terjesztő által 14 K, Straub Mária 2 K, Part Irma 1 K, Bakos Mari 1.20 K, Holecz A. 20 K, Schieberna Julia 3 K, Negyedi tagok 12 K, Salomvári tagok 41.80 K, Rutsek I.-né 5.10 K, Halapkö József 1 K, Jancsó Imre 1 K, Gál Nándor 1 K, Wolf Mátyás 2 K, Radovits Mária 1 K, Pöstyéni tagok 266.40 K, Selmécbányai tagok 26 K, Vendég Katalin 2 K, Lichtneckert Teréz 4 K, Manzák Ferencné 5 K., Gáspár Julianna 40 f., Kretschmer Karolin 4 K, Kis Teréz 2 K, Tolnai Józsefné 4 K, özv. Marich Lajosné 1 K, Huszár Katalin 2 K, Dér Teréz 1 K, Forián Alajos 1 K, Korpis Anasztázia 1 K, Lukács Anna 1 K, Nagy Anna 1 K, Posch Borbála 1 K, Sebestyén Mária 1 K, Schuller Teréz 1 K, Viszenpart Aloyzia 1 K, Wurzinger Mária 1 K, Zwickl József 1 K, Galz Mihály 3 K, Tergelt Anna 2 K, özv. ögróf Pallavicini Edéné 100 K, Kállay Béniné 50 K, Héber Károlyné 3 K, Deli Mihályné 60 f., Farkas Andrásné 60 f., Berkes Kálmánné 10 K, Gerey Gyuláné 10 K, özv. Brecska Jánosné 2 K.

1918. március hóban befolyt adományok: Özv. Tüch Józsefné 10 K, Aradi Oltáregyesület 1000 K, Bernyó Julia 3 K, Paczona Antalné 9 K, Bucsinzky Viktorné 2 K, Bucsinzky Mária 1 K, Farkas Gézané 10 K, W. Diesel E.-né 10 K, Kendei tagok 29.04 K, Nagycétényi tagok 78.12 K, Tolnay Gabriella 5 K, Vig Józsefné 6 K, Köncöl Teréz 4 K, Kisbenedek Sándorné 1 K, Pös Anna 2 K, Czzyner Kornélia 6 K, Csábi tagok 3.90 K, Rimóczi tagok 7.70 K, Brünner Janka 2 K, Berégy Mária 2 K, Hock Teréz 1 K, Bicsók Mária 2 K, Baléni Franciska 80 f., Bogma Gyuláné 2 K, özv. Reisz Ignácné 2 K, Bozöki tagok 728 K, özv. Beliczay Jánosné 1 K, Iváncsics Ágnes 3 K, Pálffy Júlia 3 K, özv. Hartmann Jánosné 4 K, Molnári Mária 60 f., gróf Zichy Livia 20 K, Mika Ferenc 1 K, Bertók Katalin 3 K, D.oppa Emma 2 K, Futó Mária 1 K, Krezmarz Irma 13 K, Schottola Ernőné 2 K, Ragányi Gézané 2 K, özv. Heinrich Ferencné gyűjtése 100 K, Singer Károlyné 4 K, Poll Barbara 2 K, Szorocsányi tagok 9 K, Kassa egyházmegyei tagok 140 K, Ohr Klára 2 K, Szabó Mária 2 K, Schärtl Ella 2 K, Kovács Ferenc és neje 1 K, Őry Mária 4 K, Anlauf Mária 2 K, Schönkorn Anna 1 K, Császár Antal és neje 4 K, Benedek Mária 10 K, Hontpereszlény 38.40 K, özv. Balázs Gézané 4 K, Bauer Róza 10 K, Nagy Antalné 3 K, Havel Lipótné 4 K, Kozel Pauline 4 K, Jaros Jánosné 50 f.,

